

Torsten Ringgaards prædiken fastelavns søndag

Taler

Torsten Ringgaard
Sognepræst

Dato

2. marts 2025

Sted

Bagsværd Kirke

Omstændigheder

Gudstjenesten er optaget på forhånd, men sendt i programmet Gudstjenesten på DR1 d. 2. marts svarende til fastelavns søndag.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 3, vers 13-17

Salmer

Se, nu stiger solen af havets skød
Forelskelsessang

1

Indledning efter præludiet

Det er fastelavnssøndag i dag, dagen hvor mange kirker rundt om i landet er fyldt med børn og unge med masker og udklædningstøj på – klar til at slå katten af tøndens efter gudstjenesten. Nu om dage er tøndens fuld af slik. I gamle dage var der en virkelig kat. Stakkels den. Overlevede den, tog den straks flugten - forskrækket og angst, straks bunden røg af tøndens. Det var meningen. Jo for den skulle symbolisere alt det onde i og omkring mennesket, som skulle jages på flugt for at vi kan have det godt med os selv og hinanden.

10

Selvom vi ikke skal slå "katten af tøndens" i denne gudstjeneste, handler den alligevel på en eller anden måde om, at noget bliver slået ud – ja, slået ud af selveste kærligheden. Det er mistroen på Gud Faders grænseløse kærlighed, der får et gok i nøden. Jo for Jesus har vist os på alle måder, at vi er elsket præcis som dem, vi er. Ja så er vi egentlig fri for masken. – Velkommen til gudstjeneste.

20

Prædiken

*Himlens lys kom i dig til jord,
skinner til ny oplysning stor,*

- 25 *godt kan vi nu ved nattetid
kende som børn Gud Fader blid. O, Gud ske lov.
Amen*
- 30 Hold da op, hvor kan selv ens skosåler være tunge at trække rundt med, ja, tunge som bly, når man i den grad tvivler på – ja, måske endda helt har mistet troen på – at være elsket af den eller dem, man så gerne vil være forbundet med. Vi ved det godt.
- 35 Men se nu barnets dansende bevægelser. Syngende – hoppende. En hånd i mors – en hånd i fars – på vej over fodgængerfeltet i krydset ved Bagsværd Lakrids. Hun vidste noget dybt inde i sig selv, kunne jeg se, da jeg sad i bilen og ventede på grønt lys.
- 40 Niksen biksen, de var ikke på vej ind for at købe lakrids. Nej, det var ikke det, der skabte hendes frydefulde danse-bevægelser. Nej, det var de to hænder: mors og fars. Hun overvejede end ikke, om de ville hende. Hun mærkede det – så det – følte det. – Jo den basale tillid.
- 45 Eller se den unge kvinde i bussen på vej til Lyngby. Ansigtet stråler, hun smågriner for sig selv. Hendes livs kærlighed har netop friet til hende. Jeg så hendes drømmende ansigt bag en af bussen ruden, da jeg gik forbi stationen.
- 50 ”Hun plejer da ikke at virke så fløjtende glad, når hun møder på arbejde tidligt om morgenen. Gør hun vel? Se, hun nærmest danser rundt. Nynner. Småsynger. Hvad er der dog sket?”
- Og ja, så er det lige før, man kan høre Kim Larsen for sit indre øre: ”Jo, det skal jeg sige Dem mine damer og Herre - det er kærligheden. For kærlighed giver
55 vinger som en ørn.” Ja som han sang i sangen ”To som elsker hinanden”//
- ”Jeg husker det, som var det i går.” Sådan begyndte en gråhåret mand sin fortælling. Jeg må gerne fortælle den videre, har han sagt. Erindringen går tilbage til dengang, han var omkring de 14 år. Han var gået
60 tidligt ud af skolen, fordi en perfektionistisk strenghed – fra hans fars side – så aldeles havde kvalt forestillingen i ham om at være egnet til en boglig uddannelse.

”Kan du da ikke snart få det ind i dit hoved, knægt? Nu er det fjerde gang, jeg
65 hører dig i de 20 engelske gloser til i morgen. Det er ikke nok, at du kun kan de
12. Op på dit værelse og øv igen – du kan komme ned, når du har lært dem alle
sammen.”

Ja, sådan sagde den perfektionistiske far. Og så sad drengen der bag en lukket
70 dør og græd i magtesløshed og følte sig ærlig talt så dum.

”Den perfektionistiske far var ikke ond,” sagde den gråhårede mand og fortalte,
at hans far sandelig selv havde holdt hovedet oven vande ved at kræve det
ypperste af sig selv. - Ja, med den livsskole som det eneste i rygsækken, hvordan
75 skulle han så vide bedre i sit forsøg på at vejlede andre? //

Edith var anderledes. Helt anderledes, sagde den gråhårede. Jeg glemmer hende
aldrig. Hun har sat sig som et evigt lysende, varmt billede på min indre
hjertevæg.

80

Ser du, jeg gik ud af skolen efter 8. klasse og var kommet i tømrerlære, fortalte
han. Allerede efter et par måneder kastede tømrermesteren mig ud i et projekt,
jeg slet ikke magtede. Han gjorde det sikkert i god tro.

På den asfalterede gårdsplads – midt i den firlængede tømrervirksomhed, hvis
85 høje, hvide bygninger tidligere havde været et af de mange små danske mejerier –
der stod nu en hestevogn klar til reparation. Meget tydede på, at den engang
havde været yderst elegant. Men ak, tidens tand havde lagt sig over den, så en del
af de engang så fine, specielt formede og nøje tilskårne træstykker skulle
udskiftes på grund af slid og råd.

90 Mine hænder blev så uendelig tunge, kan jeg huske. Jeg anede ikke, hvordan jeg
skulle løse opgaven og bringe hestevognen tilbage til sin oprindelige fine,
smukke, nærmest karetagtige stand.

Tømrermesteren, ja, han var gået videre med sit. Lærlingen – lille jeg –
95 grønskollingen – stod alene tilbage. Totalt rådvild.

”Nej, ikke helt alene,” sagde den gråhårede. ”For bag køkkengardinet – inde på
den anden side af en lettere dugget rude over i privaten – der kom et ansigt nu
og da til syne. Jeg ved ikke, hvor længe jeg havde stået og kløet mig her og der
100 som et stort spørgsmålstegn, da døren fra privaten gik op, og ud kom Edith –
tømrermesterens hustru.

Med forklæde om livet – ja, hun var nok ved at bage – gik hun over
105 gårdspladsen, lige direkte over til mig. Selvom jeg aldrig havde talt med hende
før, så kaldte hun mig ved navn: ”Du skal vide,” sagde hun, ”at Poul Aage og jeg
har talt om, at du er en rigtig dygtig og pligtopfyldende lærling – og vi er så glade
for, at du er kommet i lære her. Hvis du har brug for hjælp til et eller andet,”
110 sluttede hun, ”så går du bare ind på værkstedet til snedker Henning og Henrik –
så hjælper de dig.”

Ja, det var så den gråhåredes historie fra sin grønne ungdom.

Man behøver ikke spørge psykologer, hvad der er nødvendigt for at give et
115 menneske lidt mere tro på at være værdifuld, selvom man ikke magter alt.

Hold da op, hvor kan opmuntrende ord dog give vinger. Ja, bevidstheden om at
være set og at være ønsket og accepteret som den, man er.

120 Om han fik istandsat hestevognen, ved jeg ikke. Men jeg ved, at han siden blev
en dygtig tømrer og snedker, der elskede sit fag og endda i en voksen alder fik
lyst til at gå andre veje. Og så blev han præst efter seks år på universitetet. //

125 Nej, det lå ligesom ikke i kortene. Men der kan åbenbart ske mirakler, når man
møder en som Edith. //

Og så stod han der, Jesus – nej, ikke i tømrergården ved hestevognen – eller
gjorde han? – ja, jeg bliver helt i tvivl.

130 ”Dette er min elskede søn, i ham har jeg velbehag.” Sådan lød det fra oven, da
Jesus blev døbt.

Det var med de ord fra sin fader – ja, med de ord i hjertedybet – han gik ud til
sin opgave.

135 Ikke for at skabe perfektionister. Ikke for at påpege alt det, vi mennesker ikke
magter. Ikke for at gå de skriftkloges ærinde – som var eksperter i at fylde
mennesker med skyld og skam via en stribe af regler og love.

Nej, han gik ud med det, han havde fået fra oven. Nemlig bevidstheden og troen
på at være elsket. Være set i kærlighed. Være favnet.

140 Og så standsede han op her og der og alle vegne, hvor mennesker havde brug for

at blive løftet op, så de kunne se sig selv med Gud Faders milde øjne. Min far og jeres far, sagde Jesus tillidsvækkende. //

145 Da en af mine børn blev døbt for mange år siden, sagde præsten noget til mig, som har sat sig fast også på min indre hjertevæg.

”Torsten,” sagde han, ”det kærlige blik, du ser dit barn med, tænk, engang for mange år siden sad der en anden far og så på sit barn på samme måde – nemlig
150 din far med dig i sine arme. Det tænker jeg på, hver gang jeg møder forældre til dåb,” sagde præsten. ”Jeg tænker, at min far har set på mig på samme måde.”

Det var godt sagt. Det var godt at blive mindet om. Det var godt at få lov til at ligge der i fars favn et øjeblik igen – som voksen.

155

Hvad Jesus angår, så lod han ordene fra dåben bære ham livet igennem. Jo vel – måske har han indimellem haft dage og nætter, hvor tvivlen stak næsen frem. Måske især efter de dage, hvor han var gået i rette med præsteskabet – ja, sagt dem lige ud, at alle de love og regler og bud, de var så optaget af, dem gik Gud
160 Fader ikke op i. Disse var snarere fandens værk.

Ja, Jesus kunne være benhård, når han så, hvordan præsteskabet trampede på de mennesker, som levede på en anden måde, end det religiøse regelsæt anviste.

165 Måske var det da, han søgte op i bjergene for at være alene i bøn til sin fader. Ikke kun for at finde fred i selv at være elsket – men at hele verden – hvert eneste menneske – er favnet af Gud Fader.

Jo, han lod sig bære af ordene fra dåben hele livet – søgte tilbage til dem.

170

Ja også da han hang på korset – for det blev hans plads. For man skal ikke – for eksempel redde en prostitueret ud af lovens dræbende hænder – det dør man af – Jesus, - kan du ikke forstå det?

175 Jo det kunne han godt. Men han kunne ikke andet end at favne. Det, han selv havde hørt, måtte han bringe videre. Du er elsket. Gå med fred.

Ja sådan er min far og jeres far, sagde han og afslutte sit liv på korset med de tillidsfulde ord: Far, i dine hænder betror jeg min ånd. Amen.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, Højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

185 *Amen*

190

Kirkebøn

Vor Gud og himmelske Fader!

Tak for livet, du har skænket os i en vidunderlig og skrøbelig verden. Giv os mod til at leve livet med alt, hvad det rummer af lys og mørke, i medgang og
195 modgang.

Før og led os tilbage til virkeligheden, når vi forsvinder for os selv og for hinanden.

Styrk os på ny, når vi har mistet troen og håbet.

Giv os, at vi må se vores medmenneske og os selv med dine nådige, barmhjertige,
200 kærlige øjne. Mind os om, at vi alle er forbundet i dig.

Vi beder for alle, der har det svært. Kom til dem i deres nød. Vi beder for verden og os i den. Fri os fra alt ondt, og bevar os fra indbyrdes strid og opløsning. Giv os styrke og vilje til at hjælpe hinanden.

Vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar betroet: Giv dem troskab og
205 visdom, så de forvalter det i kærlighed til næsten.

Vær med regering og folketing og al øvrighed her i landet og ud over verden.

Velsign og bevar Kong Frederik d. 10. og hele kongens hus. Giv dem og os alle nåde, fred og velsignelse og efter dette liv den evige salighed hjemme hos dig, vor Gud og Fader. Amen

210

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

215

Tags

Fastelavn, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

220

225

230

235

240

245

250

255